

Arrest

nr. 191 596 van 5 september 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten, geboren te zijn op 14 februari 1995 te Edo State, Benin City, dorp Ugo. Een vijftal maanden geleden is uw vader overleden, uw moeder woont in de Upper Sanpoba Road te Benin City, samen met uw oma. Uw vader had nog een andere vrouw die later van hem zou zijn weggegaan, hun kinderen X en X wonen bij uw tante langs moederszijde, Rita (O.). Uw broers X en X zijn overleden, uw broer X woont bij uw tante X. Uw tante X is gehuwd en heeft drie kinderen met haar echtgenoot, genaamd IX, X en X. De echtgenoot van uw tante had vroeger een andere vrouw, die overleden is, samen hadden ze drie kinderen genaamd X, X. Al deze kinderen wonen bij uw tante. Uw tante is nogmaals bevallen toen u reeds Nigeria had verlaten. U bent ongehuwd en u hebt geen kinderen. U ging naar de secundaire school en u kreeg een opleiding als kapster. U behoort tot de clan Edo en u bent Christen.

Op twaalfjarige leeftijd ging u bij uw tante X (O.), zus van moederskant, wonen. Uw moeder was immers gescheiden van uw vader, uw moeder was ziek en werd verzorgd door uw grootmoeder en uw

vader woonde samen met een andere vrouw. U had wel nog contact met uw ouders, u telefoneerde met hun en u ging het ene weekend langs bij uw moeder en het andere bij uw vader. Uw broer X is later ook bij uw tante gaan wonen. Uw tante behandelde u slecht en toen u 12 of 13 was werd u verschillende malen door haar echtgenoot verkracht. Hij werd later opgepakt op beschuldiging van gewapende overval en in 2011 vrijgelaten. Op een bepaald moment stuurde uw tante u naar Ibadan in Nigeria. U werkte daar niet, u verbleef daar gewoon. Na anderhalve maand tot twee maanden is de politie het appartement binnengevallen, u werd meegenomen naar het politiestation, u werd later weer vrijgelaten en u ging terug naar Benin City. Toen u vijftien jaar was, stuurde uw tante u nogmaals naar Ibadan. U diende daar uiteindelijk in de prostitutie te werken. U liep weg en ontmoette een man op straat, hij nam u mee naar Edo State. U leefde een paar dagen op straat, een vriend nam u mee naar het huis van uw tante. Uw tante heeft u geslagen en uw arm gebroken. U bent een eerste keer naar de politie gegaan om klacht neer te leggen tegen uw tante, ze hebben u evenwel niet geholpen. U werkte ook in uw buurt in Edo State in een bar om mannen te ontmoeten. Op een bepaald moment wist iedereen in de buurt wat u deed, u wilde dit soort werk niet meer doen, u wilde naar Kameroen gaan. Uw tante vond het goed dat u naar Kameroen zou gaan, ze zou u een paspoort en een visum voor Rusland regelen. Toen het visum maar niet aankwam tijdens uw verblijf in Kameroen, ging u terug naar Nigeria. U ging bij uw moeder en oma wonen, maar u kon daar niet blijven dus ging u wederom bij uw tante. De man van uw tante heeft misbruik van u gemaakt, toen u dit tegen haar vertelde, geloofde ze u niet, ze heeft u op straat gezet. U ging bij een jongen van in uw buurt wonen en u ging wederom aangifte doen bij de politie. De politie geloofde u niet en kon niets voor u doen. In 2015 zei uw tante dat u naar Europa diende te gaan, dat u daar als kapster kon gaan werken. Een vriend van u vertelde u dat mensen in Europa mensen ontmoeten voor geld, u wilde aldus niet gaan, maar uw tante verplichtte u. Indien u niet zou gaan, zou ze uw broer meenemen naar Kameroen. U ging naar Libie en u woonde er bij een Arabische man. U hebt er twee weken in de prostitutie gewerkt. U ging vervolgens naar Italië, u woonde er bij een meisje genaamd Juliet. U werd in Italië opgepikt door een vriend van uw tante, Danny. U werd vervolgens naar België gebracht. U verklaarde bij Dienst Vreemdelingenzaken dat u op 01 april 2016 in België zou zijn aangekomen. U werd in België in het bezit gesteld van een A kaart omwille van slachtoffer mensenhandel, dit op 01 juni 2016, geldig tot 10 november 2016. Uw tante zou ook naar België zijn gekomen, u heeft de politie informatie gegeven over uw tante, maar u wist niet waar ze woonde, later zeiden ze dat ze u niet konden helpen. U vroeg op 25 oktober 2016 asiel. U vreest bij een mogelijke terugkeer naar Nigeria dat uw tante u slecht zal behandelen en u zal doden. U legt ter staving van uw asielrelaas een statutory declaration of age dd. 28 december 2016 en een attestation of birth van de National Population Commission dd. 05 januari 2017, een brief 'Child abuse' van The Commissioner of Police (The Nigeria Police Force, State Headquarters, Benin City), een medisch attest dd. 17 januari 2017 en documenten in het kader van de procedure mensenhandel in België (een brief van het Parket van de Procureur Des Konings dd. 03 januari 2017, de verhoorbladen door de Federale Gerechtelijke politie ARR Leuven dd. 09 februari 2016, 15 februari 2016, 29 februari 2016 en 21 april 2016) voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Voor wat de door u aangehaalde feiten betreft, kan niet worden besloten dat hieruit een vrees voor vervolging of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' kan worden afgeleid bij een eventuele terugkeer naar Nigeria.

Vooreerst komen een aantal van uw verklaringen niet overeen met de gegevens die terug te vinden zijn op de door u voorgelegde documenten.

U legde een brief met als hoofding 'Child abuse' van The Commissioner of Police (The Nigeria Police Force, State Headquarters, Benin City) neer. In deze brief staat dat u, (O.V.), mishandeld werd door X (O.). Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat deze brief niet gedateerd of ondertekend is, hetgeen vragen oproept bij de bewijswaarde ervan. Bovendien staat er op het document als 'abuser' de naam X (O.) vermeld. U stelt voor het CGVS dat dit uw tante haar naam zou zijn, de native naam, de naam volgens de taal (cgvs p. 29). Het is opmerkelijk dat u steeds naar uw tante hebt verwezen onder de naam X (O.) en dat u nooit eerder melding hebt gemaakt van een mogelijke andere naam. Pas wanneer de protection officer u vroeg wie X (O.) is, stelde u dat deze naam op uw tante terugslaat (cgvs p. 29). Het wekt dan ook verbazing dat u deze naam voordien nooit voor uw tante gebruikt heeft tijdens het gehoor.

Evenzeer is het vreemd dat op het document van de politie slechts de 'native' naam van uw tante zou zijn vermeld en niet de naam X (O.), zijnde de naam die u voor haar gebruikte. Dergelijke vaststellingen roepen vragen op naar de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw tante en het misbruik

tegenover u. Bovendien staat er in de brief vermeld dat uw ouders, zijnde Mr. and Mrs. (O.), overleden zijn, en dat u sindsdien door uw tante Ifueko (O.) wordt opgevoed. U stelt hieromtrent dat u de eerste keer toen u een klacht tegen uw tante neerlegde, de waarheid hebt verteld, de tweede keer zou u hebben gelogen en ten onrechte hebben gezegd dat uw ouders overleden waren, u dacht dat ze u dan zouden geloven, u zouden helpen, uw tante zouden arresteren (cgvs p. 29). De klachtenbrief waarin u de waarheid zou hebben verteld, kan u evenwel niet voorleggen. Hierbij kan er nog opgemerkt worden dat u ook bij het gehoor voor Dienst Vreemdelingenzaken hebt verklaard dat uw beide ouders overleden toen u 10 jaar oud was (gehoor DVZ dd. 25 oktober 2016, pt. 13A). Hoewel u dit bij aanvang van het gehoor voor het Commissariaat hebt gecorrigeerd (cgvs p. 3-4) en u heeft verklaard dat u bij Dienst Vreemdelingenzaken hebt gelogen, dat u bang was, u niet wist dat het uw eerste gehoor was en u dacht dat u zich enkel moest registreren toen, is het toch opmerkelijk dat u steeds andere verklaringen aflegt omtrent of uw ouders al dan niet in leven zijn. Er kan niet worden ingezien welk belang u had om voor de asielinstantie niet de waarheid te zeggen en ten onrechte te verklaren dat uw ouders overleden waren, indien ze in werkelijkheid nog leefden.

Dit alles roept vragen op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw persoonlijke levensomstandigheden in Nigeria en bijgevolg ook bij de credibiliteit van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten die voortvloeiden uit deze levensomstandigheden.

Verder blijkt uit uw asielsdossier dat u zeer incoherente verklaringen aflegde over uw geboortedatum. Uit het inschrijvingsblad van de DVZ (zie administratief dossier) blijkt dat u verklaarde op **25 maart 1997** geboren te zijn, maar er werd hier door de DVZ aan toegevoegd dat u geen documenten voorlegde om deze geboortedatum te staven. U stelde voor het CGVS dat u destijds reisde met een paspoort waarop een volgens u verkeerde geboortedatum stond; u preciseerde dat op het paspoort **25 maart 1990** als uw geboortedatum stond. U kon geen verklaring geven voor het feit dat op uw paspoort niet uw 'echte' geboortedatum werd vermeld (cgvs p. 17). De geboortedatum die uiteindelijk werd geregistreerd in het kader van uw asielaanvraag was **14 februari 1995**. Het pleit niet voor uw geloofwaardigheid dat u dermate uiteenlopende geboortedata opgeeft. Voor wat betreft de door u voorgelegde statutory declaration of age dd. 28 december 2016 en de door u toegevoegde attestation of birth van de National Population Commission dd. 05 januari 2017, waarop telkens de geboortedatum **14 februari 1995** staat vermeld, dient er het volgende te worden opgemerkt. De Statutory Declaration of Age werd volgens u opgesteld op basis van de verklaringen van de man van de nicht van uw oma, genaamd Comrade Bright O. (A.) (cgvs p. 30). Uit de gang van zaken blijkt dat het attestation of birth werd opgesteld op basis van deze loutere verklaringen, hetgeen op zich al toelaat om de bewijswaarde van het attest te relativiseren. Bovendien kan worden opgemerkt dat op het attestation of birth geen foto staat, terwijl wel plaats voorzien is voor een foto. Het is dus volstrekt niet zeker dat het geboorteaangetest wel degelijk betrekking heeft op u. Bovendien is het opmerkelijk dat er op het attestation of birth staat vermeld dat u de dochter zou zijn van Mr. Monday (O.) en van Mrs. Juliet (O.). Volgens uw verklaringen zou uw vader effectief Monday (O.) heten, maar zou uw moeder de naam (O.) Joy hebben (cgvs p. 7). Deze opmerkelijke vaststelling doet verdere twijfels rijzen over de bewijswaarde die er aan het attest kan worden toegekend. Er kan ook worden opgemerkt dat corruptie in Nigeria een groot probleem vormt en dat uit de toegevoegde informatie ook blijkt dat vervalste documenten er zeer gemakkelijk verkrijgbaar zijn (informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

In elk geval kan uit wat voorafgaat worden besloten dat uw leeftijd en identiteit geenszins vaststaan.

Daarnaast kunnen bijkomende bedenken worden gemaakt bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen.

Zo is het opmerkelijk dat doorheen uw hele relaas steevast blijkt dat u telkens terugkeerde naar uw tante Rita, een vrouw die volgens u een slechte vrouw was, die u mishandelde en die u steeds wegstuurde om te gaan werken in de prostitutie en door wiens echtgenoot u werd verkracht. U stelt dat uw vader gehuwd was met een moeilijke vrouw, de kinderen mochten niet langskomen, uw moeder wist niet wat ze deed (cgvs p. 22). U gevraagd waarom u zich niet ergens anders probeerde te vestigen, stelt u het volgende: "Ik ken niemand, als ik naar Abuja ga, het is een slechte stad, Boko haram, mensen die bombarderen, moslims, doden mensen. Laat me gaan naar het noorden, maar daar zijn Moslims, geen christenen, ik moet mijn gezicht bedekken zoals Moslims, ze houden niet van Christenen" (cgvs p. 22). Er zou volgens u geen andere plaats zijn waar u naartoe kon gaan. U gevraagd naar of elke andere plaats niet beter zou zijn dan die van uw tante, stelt u "Nee want ik ken geen betere plaats, andere plaatsen zijn erger dan die van mijn tante" (cgvs p. 22). U er nogmaals mee geconfronteerd dat het vreemd is dat u altijd terugkeerde naar uw tante Rita, terwijl ze u altijd slecht behandelde en de oorzaak was van uw problemen, stelt u dat ze de enige was die u kon helpen (cgvs p. 31).

Het is ongeloofwaardig dat u nadat u door uw tante tweemaal naar Ibadan in Nigeria werd gestuurd en nadat u naar Kameroen was gegaan en ze u niet de beloofde documenten had bezorgd, u telkens zou terugkeren naar deze vrouw, die u slecht behandelde en u in de prostitutie dwong. Het door u

opgeworpen argument dat er geen andere plaats is waar u naartoe zou kunnen gaan, dat u geen betere plaats zou kennen en dat andere plaatsen erger zouden zijn dan die van uw tante en dat uw tante de enige was die u kon helpen, ondermijnt verder in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor uw tante. Uit uw verklaringen blijkt overigens dat uw moeder, bij wie u volgens uw verklaringen niet kon wonen omdat zij ziek was, inwoonde bij uw grootmoeder (cgvs p. 19-20), zodat niet kan worden ingezien waarom u –gezien de beweerde precaire levensomstandigheden die u schetst bij uw tante- niet bij uw grootmoeder zou kunnen inwonen, teneinde u aan de mishandeling van uw tante te onttrekken. Ook blijkt dat u verklaart dat u de man van een nicht van uw oma ervan kon overtuigen om een Statutory Declaration of Age over u af te leggen en op basis daarvan een geboorteakte voor u aan te vragen (cgvs p. 30), hetgeen erop wijst dat u beroep kan doen op de hulp van uw familieleden. Wanneer u werd gevraagd of u destijds niet bij die nicht kon gaan wonen, in plaats van telkens terug te keren naar uw tante, die u mishandelde, antwoordde u 'We zijn niet zo dichte vrienden, zoals praten, moeder en zij hebben problemen, ze praatte niet met de kinderen. Toen ik hier was, praatte ik met oma, om haar te smeken om mijn geboorteakte te laten aanmaken' (cgvs p. 30-31). Niettemin was u klaarblijkelijk wel close genoeg met haar om haar echtgenoot ertoe te bewegen een verklaring over uw leeftijd te laten afleggen. Uw verklaringen over het ontbreken van alternatieven om u elders te vestigen dan bij uw abusieve tante kunnen niet overtuigen en bevestigen het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen over de door u geschetste penibele levensomstandigheden bij uw tante.

U verklaart verder dat u van uw tante Rita naar Europa diende te gaan, anders zou ze uw broer X naar Kameroen sturen. U stelt dat uw broer bij uw tante mocht blijven wonen in Benin City en dat hij op zaterdag bij jullie moeder op bezoek mocht gaan, indien u in Europa zou gaan werken. U evenwel gevraagd naar welke deal u dan wel verder met uw tante zou hebben gesloten, hoelang u in Europa diende te blijven en diende te werken, zegt u "ze zei me dat niet, ik vroeg het haar niet" (cgvs p. 26). U gevraagd of ze u niet heeft verteld hoeveel geld u moest verdienen, zodat uw broer niet naar Kameroen zou worden gestuurd, zegt u dat ze u dat niet heeft gezegd (cgvs p. 27). U de vraag opgeworpen hoe u zeker was dat uw broer toch niet naar Kameroen zou worden gestuurd, zegt u dat u met hem praatte aan de telefoon (cgvs p. 27). U ermee geconfronteerd dat u, als zijnde verblijvend in Europa, er toch niets aan zou kunnen doen indien uw broer alsnog naar Kameroen zou worden gestuurd, geeft u dit ook toe (cgvs p. 27). U geeft bovendien zelf aan dat u uw broer voor het laatst zou hebben gehoord toen u naar België kwam, toen u haar belde dat u hier was (cgvs p. 27). U haalt aldus aan dat u naar Europa zou zijn gekomen zodat uw broer niet naar Kameroen zou worden gestuurd, maar uit bovengenoemde verklaringen blijkt dat u hieromtrent geen enkele zekerheid zou hebben gekregen van uw tante. Het feit dat u geen duidelijke afspraken hebt gemaakt met uw tante over hoelang u in Europa diende te verblijven en te werken en hoeveel geld u diende te verdienen en dat u van haar geen enkele zekerheid hebt gekregen voor wat betreft de situatie van uw broer, ondermijnt de door u aangehaalde vrees voor uw tante, gekoppeld aan de omstandigheden van uw broer.

Voor wat uw verklaring betreft dat u door de echtgenoot van uw tante werd verkracht toen u 12 à 13 jaar was, kan worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van dit misbruik –in het licht van hogervermelde twijfels over uw werkelijk verblijf bij uw abusieve tante- op zich kan worden betwijfeld. Ook is het erg bevreemdend dat u stelde de naam van de echtgenoot van uw tante niet meer te kennen (cgvs p. 20).

Op basis van alle bovenstaande opmerkingen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiäre bescherming aannemelijk te maken.

Er kan verder opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt ('COI Focus Nigeria: Veiligheidssituatie in verband met Boko Haram' dd. 12 april 2016), duidelijk blijkt dat het conflict met Boko Haram geografisch beperkt is en zich hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Niettegenstaande Boko Haram nog steeds een reële bedreiging blijft vormen, blijkt ook dat de organisatie terrein heeft verloren in Nigeria. Hoewel Boko Haram de overige regio's van Nigeria blijft bedreigen, werd de rest van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noordoosten van het land, en meer bepaald in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Edo te worden beoordeeld. De Commissarisgeneraal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in de staat Edo actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het door u voorgelegde medisch attest dd. 17 januari 2017, waarin enkel wordt vastgesteld dat u momenteel geen breuk hebt aan uw rechterarm en waarover uw advocaat verklaart dat de dokter het verkeerd heeft begrepen en hij diende vast te stellen of er ooit een breuk is geweest in het verleden, vormt geen enkel bewijs van de door u aangehaalde feiten van vervolging die overigens zoals hiervoor vastgesteld, volstrekt niet geloofwaardig worden geacht.

Voor wat betreft de door u voorgelegde documenten in het kader van de procedure mensenhandel hier in België, zijnde een brief van het Parket van de Procureur Des Konings dd. 03 januari 2017, de verhoorbladen door de Federale Gerechtelijke politie ARR Leuven dd. 09 februari 2016, 15 februari 2016, 29 februari 2016 en 21 april 2016, kan er het volgende worden opgemerkt. U werd in het bezit gesteld van een A kaart, geldig van 01 juni 2016 tot 10 november 2016, maar uit een brief van de Procureur Des Konings te Leuven dd. 09 juni 2016 blijkt dat u toen reeds niet langer aan de criteria voldeed teneinde te worden toegelaten tot het beschermingsstatuut van slachtoffer van Mensenhandel of mensensmokkel met verzwarende omstandigheden.

Er blijkt dat in Benin City onder meer het NAPTIP (het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons) over een aantal opvangtehuizen beschikt. De grootste groep wordt gevormd door binnenlandse slachtoffers van mensenhandel, maar het betreft ook een aanzienlijk aantal vrouwen dat vrijwillig is teruggekeerd uit het buitenland (zie bijgevoegde informatie in het administratief dossier). Hieruit blijkt dat u desgevallend bij terugkeer naar Nigeria mogelijk beroep zou kunnen doen op NAPTIP voor wat een eventueel onderkomen betreft. Bovendien draagt NAPTIP zorg voor ondersteuning bij re-integratie (training van beroepsvaardigheden, verstrekken van micro-krediet, etc.) en wordt het als één van de best werkende overheidsinstellingen in het land beschouwd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich op de schending van artikelen 48/2 tot en met 48/5 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 26 van het KB van 11 juli 2003 (PR CGVS), artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Betreffende de naam van haar tante, herhaalt verzoekster haar uitleg zoals gegeven tijdens het gehoor bij het CGVS. Ter staving van deze uitleg verwijst zij naar algemene informatie waaruit blijkt dat de 'native name' in Nigeria vaak wordt vervangen door een Engelse 'nickname'. X O. is de officiële naam van verzoeksters tante, zodat deze werd gebruikt door de politie. X O. is de naam die verzoekster voor haar tante gebruikt. Rita is de Engelse 'nickname' en O. is de achternaam die haar tante oorspronkelijk kreeg van haar vader en droeg voordat zij de achternaam van haar echtgenoot overnam. Verzoekster verwijst naar haar verklaringen tijdens het gehoor, stelt dat zij bijkomende inlichtingen had kunnen verstrekken en verwijt verweerder dat niet verder werd doorgevraagd.

Verzoekster herhaalt een aantal van de aangevoerde feiten en afgelegde verklaringen. Bij de eerste klacht gaf de politie aan dat haar problemen door haar ouders opgelost dienden te worden. Daarom loog zij enkele jaren later bij het indienen van haar tweede klacht en gaf zij aan dat haar ouders overleden waren. Verzoekster verwijst in deze naar het gehoorverslag van het CGVS, de notities van haar advocaat en een consultatie van 10 januari 2017. Eveneens haalt zij algemene informatie aan omtrent de wijze waarop de politie in Nigeria klachten omtrent huiselijk geweld behandelt. Dat verzoekster ook bij de DVZ loog over het overlijden van haar ouders, verklaart zij op dezelfde wijze. Zij had schrik dat zijn van de Belgische autoriteiten dezelfde reactie zou krijgen als van de Nigeriaanse autoriteiten. Verzoekster zette dit bij het CGVS onmiddellijk recht en vraagt hiervoor begrip. Voorts is het niet redelijk om te verwachten van verzoekster dat zij de eerste klacht kan neerleggen. Zij was nog jong en dit was jaren geleden.

De geboortedatum uit 1990 is volgens verzoekster niet relevant. Deze werd gebruikt voor het vals paspoort toen het plan nog bestond dat verzoekster naar Rusland zou gaan. Haar tante wilde haar ouder laten lijken omdat een jong meisje dat alleen reist meer aandacht trekt. De geboortedatum uit 1997 is de echte. Haar tante wilde echter reeds op jonge leeftijd dat zij een geboortedatum uit 1995 zou

gebruiken om haar ouder te doen lijken. Zo kon zij gemakkelijker tewerk worden gesteld of geprostitueerd. Daarom wordt op de documenten die door haar tante werden geregeld 1995 vermeld. Verzoekster is na jaren door het leven te zijn gegaan als iemand die van 1995 is hieraan gewend geraakt. Zij weet niet hoe het komt dat al haar documenten 1995 vermelden maar zij vermoedt dat haar tante deze datum bij de Nigeriaanse autoriteiten liet registreren. Verzoekster heeft er geen belang bij te liegen over of zij nu geboren is in 1995 of 1997.

Inzake het verschil tussen de naam van haar moeder in haar verklaringen en op het geboortecertificaat, wijst verzoekster op de reeds hoger gedane uiteenzetting in het kader van de naam van haar tante en past zij dezelfde redenering toe op de naam van haar moeder. Tevens stelt zij dat zij dit misverstand ook makkelijk had kunnen uitklaren mocht hiernaar gevraagd zijn.

Uit het bovenstaande blijkt volgens verzoekster dat verweerder haar identiteit en haar leeftijd ten onrechte in twijfel trekt.

Verzoekster stelt dat haar geloofwaardigheid ten onrechte in twijfel wordt getrokken doordat zij als slachtoffer terugkeerde naar de dader(s) van het misbruik. Indien deze kortzichtige logica wordt doorgetrokken, blijven de meeste slachtoffers van familiaal geweld in de kou staan. Het is volgens verzoekster een feit van algemene bekendheid dat zeer veel slachtoffers van intra-familiaal geweld voor een langere periode bij de dader blijven en ook zeer vaak (tijdelijk) terugkeren naar de dader. Een eenvoudige zoekopdracht op google naar *“why do victims of domestic violence stay?”* levert maar liefst 5 280 000 resultaten op. Verzoekster zal niet al deze bronnen invoeren. Zij verwijst naar drie stukken. Verweerder toont niet aan de hand van objectieve elementen aan waarom de terugkeer van verzoekster (die nog zeer jong was) naar haar tante zo ongeloofwaardig zou zijn. Dit druist in tegen de richtlijnen van UNHCR.

Indien in het achterhoofd gehouden wordt dat verzoeksters gedrag allesbehalve vreemd en opmerkelijk is maar net veel voorkomt, blijkt dat verzoekster een geloofwaardig en genuanceerd beeld schepte van de ondervonden problemen. Verzoekster geeft een overzicht van de aangevoerde feiten en de in het gehoorverslag van het CGVS opgenomen verklaringen (waaronder deze over haar pogingen om te ontkomen aan en bescherming te verkrijgen tegen haar tante en de onmogelijkheid om bij haar moeder of haar vader te verblijven). Tevens verwijst zij naar de notities van haar raadsman. Ondertussen is haar vader overleden zodat deze ook in de toekomst geen steun meer kan bieden. Verzoekster wijst eveneens op haar verklaringen omtrent het bekomen van de ‘statutory declaration of age’. Zij stelt dat verweerder wel heel kort door de bocht gaat door te stellen dat zij bij haar nicht terecht zou kunnen. De wijze waarop zij voormeld document bekwam toont volgens verzoekster net aan dat zij niet over een kerngezin beschikt. Tot slot is er een wezenlijk verschil tussen het aanvragen van een document en het duurzaam huisvesten, opvoeden en financieel onderhouden van een persoon.

Verweerder hield afgezien van het voorgaande verder wel heel weinig rekening met verzoeksters profiel. Verzoekster geeft in deze een overzicht van haar levensloop. Verweerder verwacht wel heel veel van een minderjarig slachtoffer van jarenlang misbruik. Verweerder ging veel te kort door de bocht door te oordelen dat verzoeksters argumenten voor het ontbreken van alternatieven ongeloofwaardig zijn.

Ook het verhaal omtrent het inzetten van haar broer als drukingsmiddel is genuanceerder dan verweerder voorhoudt. Verzoekster verwijst in dit kader naar haar verklaringen bij het CGVS. Het is correct dat verzoekster vanuit Europa niet kon beletten dat haar broer naar Kameroen zou worden gestuurd. Zij had echter geen andere keuze. Verweerder heeft onrealistische verwachtingen, legt te veel verantwoordelijkheid bij verzoekster en houdt geen rekening met haar profiel. Zij was geen sterke vrouw die kon onderhandelen met haar tante. Zij was daarentegen iemand die sinds jonge leeftijd fysiek werd mishandeld door haar tante en die jarenlang werd gedwongen om vele zaken tegen haar wil te doen. Verzoekster trachtte tegen te werken doch zwichtte na de chantage met haar broer. Het klopt dat de deal die ze sloot niet ideaal was, maar wat kon men anders verwachten van een meisje dat sinds haar prille jeugd werd mishandeld en gedomineerd?

De naam van de echtgenoot van haar tante kon verzoekster niet verschaffen omdat de feiten zich lang geleden, wanneer zij 12 tot 13 jaar was, afspeelden en zij slechts twee weken onder hetzelfde dak woonde. Nadien werd hij immers opgepakt en lange tijd in de gevangenis opgesloten. Verder was het misbruik traumatisch, wat ook een impact op herinneringen kan hebben.

Verzoekster benadrukt dat er verder een aantal elementen zijn die in haar voordeel pleiten. Zo zet zij uiteen dat haar profiel en haar relaas in overeenstemming zijn met landeninformatie. Intra-familiaal geweld is in Nigeria wijdverbreid. Ook mensenhandel komt op grote schaal voor, vooral in de regio van herkomst van verzoekster. Verkrachtingen komen in Nigeria eveneens vaak voor. Slachtoffers van (intra-familiaal) geweld en verkrachting kunnen geen effectieve bescherming van de overheid krijgen. Tevens stemt het voodoo-ritueel waarmee verzoekster onder druk gezet werd overeen met de algemeen gangbare praktijken in Nigeria. De problemen waarmee verzoekster na het verlaten van haar land van herkomst werd geconfronteerd komen ook overeen met objectieve informatie.

Verzoekster is ondergeschikt van mening dat zij minstens in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, en dit door de wijze waarop zij opgroeide, het milieu waarin zij vertoefde, de problemen die zij ondervond en het verschijnsel van prostitutie in Nigeria. Zij vreest bij een terugkeer naar Nigeria, ofwel gedwongen door haar tante ofwel door erbarmelijke levensomstandigheden als alleenstaande vrouw, in de prostitutie terecht te komen.

Verzoekster benadrukt dat zij in België werd erkend als een slachtoffer van prostitutie. Zij werd zowel in België als tijdens haar reis slachtoffer van prostitutie, in Libië. Dit stemt overeen met informatie over de situatie van alleenstaande Nigeriaanse vrouwen die door Libië reizen. Verzoekster wijst andermaal op haar geschetste levensloop. Haar verleden maakt de kans groter dat zij in de toekomst opnieuw slachtoffer wordt van seksueel geweld. Ook dit vindt bevestiging in algemene, wetenschappelijke informatie. Verzoekster wijst op informatie over de grote prevalentie van prostitutie en seksueel geweld en over de positie van alleenstaande vrouwen in Nigeria. Door haar profiel, is verzoekster nog extra kwetsbaar. Ook prostitutie en mensenhandel zijn in Nigeria vaak voorkomende fenomenen. Verzoekster wijst opnieuw op haar verleden, haar profiel en het risico in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Tevens wenst zij te verwijzen naar twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) waarin de RvV in gelijkaardige zaken tot hetzelfde oordeel kwam.

De Nigeriaanse overheid kan geen bescherming bieden. Verzoekster zocht tweemaal zonder succes bescherming. NAPTIP vormt voor verzoekster geen duurzame oplossing om twee redenen. Ten eerste is de opvang slechts tijdelijk en voor maximum drie maanden. Ten tweede ziet NAPTIP een terugkeer naar de familie als de beste oplossing. Verzoeksters familie lag echter net aan de oorzaak van haar problemen. Daarbij komt nog de vraag of verzoekster op steun van NAPTIP zal kunnen rekenen. In België werd het statuut als slachtoffer van mensenhandel immers stopgezet en wordt zij enkel als slachtoffer van prostitutie beschouwd. Bijgevolg zijn er geen garanties dat NAPTIP haar wel als slachtoffer van mensenhandel zou beschouwen. Verzoekster wijst andermaal op haar erg kwetsbare profiel en stelt dat zij in Nigeria, zelfs met een steuntje in de rug, niet zelfstandig kan overleven zonder dat zij groot risico loopt om terug in de prostitutie te belanden of slachtoffer te worden van seksueel geweld.

In haar conclusie stelt verzoekster nog dat het CGVS, benevens de reeds hoger aangehaalde bepalingen, artikel 57/7bis en 57/7ter van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

2.2. Ter staving van haar betoog, voegt verzoekster een attest erkenning slachtoffer prostitutie (bijlage 2) en algemene informatie (bijlagen 3-20) bij het verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De artikelen 57/7bis en 57/7ter van de Vreemdelingenwet werden met ingang van 1 september 2013 opgeheven. Bijgevolg kan de schending van deze artikelen niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekster preciseert op generlei wijze hoe artikel 26 van het PR CGVS *in casu* geschonden zou zijn. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die

beslissing te verwerpen met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.5. Uit de stukken van het dossier, waaronder stuk 2 bij het verzoekschrift, kan worden afgeleid dat verzoekster nadat zij haar land van herkomst verliet slachtoffer is geweest van prostitutie.

Overeenkomstig artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet vormt het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Waar verzoekster nadat zij haar land verliet slachtoffer is geweest van prostitutie, dient te worden vastgesteld dat er *in casu* goede redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen indien verzoekster terugkeert naar haar land en regio van herkomst.

Dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst iets zou dienen te vrezen, wordt namelijk vooreerst ontkracht door verzoeksters bijzonder laattijdige asielaanvraag. Uit de hit van Eurodac in het administratief dossier blijkt dat verzoekster minstens sedert augustus 2015 in Europa vertoeft. Tevens kwam zij reeds in februari 2016 in aanraking met de politie in België. Desalniettemin vroeg zij slechts asiel aan eind oktober 2016. Dat zij niet wist hoe het was, dat niemand haar dit zei en dat zij niemand kende (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.30), vormt hiervoor geen afdoende verklaring. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert een gegronde vrees voor vervolging te koesteren en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, zich zou informeren over de mogelijkheden tot het bekomen van bescherming en een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoekster naliel dit te doen en gedurende meer dan een jaar talmde alvorens asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, tweede lid, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor haar algehele geloofwaardigheid.

Verzoekster weigert daarenboven klaarheid te scheppen over haar werkelijke persoonlijke en familiale situatie, levensloop en problemen. Zij legde dienaangaande immers meermaals frappant tegenstrijdige verklaringen af.

Zo legde verzoekster manifest tegenstrijdige verklaringen af over haar ouders. Bij de DVZ verklaarde zij dat haar beide ouders overleden toen zij 10 jaar oud was en dat zij vanaf dan verder opgroeide bij haar tante (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.13A). Bij het CGVS verklaarde verzoekster echter dat haar moeder nog in leven is. Haar vader zou bovendien slechts vijf maanden voordien zijn overleden (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.3-4).

Dat verzoekster omwille van haar negatieve ervaringen met haar eigen autoriteiten bij de DVZ schrik had voor de reactie van de Belgische autoriteiten, geldt daarbij niet als afdoende verschoning. Op een asielzoeker rust immers de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Er werd bij de DVZ bovendien uitdrukkelijk gewezen op het belang van

het vertellen van de waarheid en het afleggen van juiste verklaringen. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is daarenboven inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt.

Verzoekster legde eveneens frappant tegenstrijdige verklaringen af omtrent haar scholingsgraad. Bij de DVZ verklaarde zij hieromtrent: *"In Nigeria ben ik nooit naar school geweest Ik volgde hier in België 3 maanden lessen Frans"* (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.11). Bij het CGVS verklaarde verzoekster, wanneer gevraagd werd of zij in Nigeria naar school ging en wat haar hoogste diploma was, echter: *"Ja, secondaire school"*. Bovendien gaf zij later tijdens het gehoor aan dat zij ervan uitging dat zij, wanneer zij naar Kameroen ging, dacht dat zij dan verder kon studeren en naar de unief kon gaan (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.9, 24).

Voorts legde verzoekster kennelijk uiteenlopende verklaringen af over haar beroepsactiviteiten in Nigeria. Ten overstaan van de Belgische politie vermeldde verzoekster niet dat zij in Nigeria reeds in de prostitutie zou hebben gewerkt en gaf zij slechts aan dat zij in Nigeria soms werkte als huishoudhulp (administratief dossier, map 'documenten', verhoorblad van 15 februari 2016). Bij de DVZ verklaarde verzoekster: *"Het laatste jaar en +/- 5 maanden voor mijn vertrek werkt ik in een kapsalon"* (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.12). Wanneer bij het CGVS aan verzoekster werd gevraagd of zij ooit had gewerkt in Nigeria, verklaarde zij initieel: *"Nee maar ik leerde voor kapper"* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.10). Uit haar latere verklaringen blijkt dan weer dat verzoekster sedert haar 12^e of 13^e voor haar tante werkte en producten verkocht op de markt. Vanaf haar 15^e zou zij bovendien, door toedoen van haar tante, in de prostitutie gewerkt hebben (*ibid.*, p.21).

Verzoekster legde daarenboven meermaals tegenstrijdige en leugenachtige verklaringen af over het ogenblik waarop zij haar land van herkomst verliet en aankwam in België. Ten overstaan van de Belgische politie verklaarde verzoekster dat zij Nigeria reeds in maart 2015 verliet, dat zij reeds in april 2015 aankwam in Italië en dat zij ergens eind september 2015 via Parijs naar België reisde (administratief dossier, map 'documenten', verhoorblad van 15 februari 2016). Bij de DVZ verklaarde verzoekster aanvankelijk dat zij Nigeria verliet in september 2015 (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.10). Later verklaarde zij dat zij Nigeria verliet in juli 2015. Tevens gaf zij aan dat zij slechts in augustus 2015 aankwam in Italië. Haar aankomst in België situeerde zij *"Rond april 2016"* (*ibid.*, nr.31). Bij het CGVS verklaarde verzoekster opnieuw dat zij in België aankwam in september 2015. Later tijdens het gehoor ontkende zij dit weer, stelde zij dat zij in september 2015 in Italië was en gaf zij aan dat zij zich de exacte datum niet kon herinneren waarop zij toekwam in België. Voorts ontkende zij haar eerdere, nochtans duidelijke verklaringen bij de DVZ en gaf zij terecht aan dat deze niet konden kloppen gelet op haar eerdere aanrakingen met de Belgische politie (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.27, 30).

Verzoekster legde verder tegenstrijdige verklaringen af over de persoon die voor haar reis zou hebben betaald. Bij de politie verklaarde zij dat haar moeder het bedrag voor haar reis betaalde (administratief dossier, map 'documenten', verhoorblad van 15 februari 2016). Bij het CGVS verklaarde zij echter dat haar tante het bedrag voor haar reis betaalde (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.5). Nadien gaf zij dan weer aan dat haar tante zou hebben gezegd dat haar moeder het geld had betaald (*ibid.*, p.31). Even verder stelde zij opnieuw dat haar tante het geld had geregeld (*ibid.*, p.32).

Verzoekster legde ook over de kern van haar vrees ten aanzien van haar land van herkomst uiterst uiteenlopende verklaringen af.

Ten aanzien van de Belgische politie maakte zij nooit enige melding van problemen met haar tante, van de rol die haar tante zou hebben gespeeld bij haar terechtkomen in de prostitutie of van enige vrees jegens haar tante. Ook wanneer haar door de Belgische politie werd gevraagd op welke wijze zij in België terecht kwam en wat de reden voor haar verblijf in België is, maakte verzoekster hiervan geen melding en zette zij een geheel ander relaas uiteen. Zij verklaarde dat zij soms als huishoudhulp werkte bij de moeder van J. Omdat deze haar werk apprecieerde stelde zij aan verzoekster voor om hetzelfde werk in België te komen doen, maar dan wel bij haar dochter J. Daar kon zij gaan werken als nanny.

De moeder van J. zou alles regelen en regelde haar reis. Tevens onderwierp de moeder van J. verzoekster in de woning van de moeder van J. samen met een oudere vrouw aan een voodoo-ritueel om te verzekeren dat zij alles zou terugbetalen (administratief dossier, map 'documenten', verhoorblad van 15 februari 2016). Wanneer verzoekster tijdens een later verhoor bij de politie spontaan verklaringen aflegde over haar vrees ten aanzien van Nigeria, vermeldde zij (haar problemen met en vrees jegens) haar tante evenmin. Zij gaf slechts aan: *"Ik ben bang voor mezelf en mijn familie in*

NIGERIA indien (J.), (O.) of MAMA (M.) zouden te weten komen dat ik een verklaring tegen hen heb afgelegd" (*ibid.*, verhoorblad van 21 april 2016).

Tijdens haar asielprocedure maakte verzoekster echter nergens spontane melding van de drie voormelde personen. Zij bouwde haar asielrelaas volledig op rond de persoon van en de problemen met haar tante. Het zou dan ook haar tante zijn geweest die besliste dat zij naar Europa moest komen om te werken, die haar zei dat zij hier als kapster kon werken en die haar reis zou hebben geregeld. Spontane melding van een voodoo-ritueel maakte verzoekster tijdens haar asielprocedure niet (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.5, 19-26).

Nadat verzoekster met haar gezegden van bij de Belgische politie geconfronteerd werd, trachtte zij haar beide relazen op een gekunstelde wijze samen te voegen. In dit kader beweerde zij plots dat haar tante haar, benevens de overige bij het CGVS aangehaalde problemen, ook zou hebben gezegd dat zij de moeder van J. moest helpen. Deze vrouw zou dan aan haar tante hebben voorgesteld dat verzoekster naar België zou komen om haar dochter te helpen. Haar tante zou aan verzoekster, naast te hebben aangegeven dat zij kapster kon zijn, ook hebben gezegd dat zij de dochter van J. kwam helpen. Tevens zou haar tante haar hebben meegenomen naar een 'native dokter' en haar daar hebben onderworpen aan een voodooritueel (*ibid.*, p.31). Niet alleen is deze versie strijdig met de twee eerder uiteengezette relazen, doch tevens kon worden verwacht dat verzoekster bij de politie en in het kader van haar asielprocedure spontaan een gelijklopend en volledig relaas zou hebben gedaan indien deze laatste versie van de feiten zou berusten op de waarheid.

Verzoekster legde bovendien herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen af over de kern van het in het kader van haar asielaanvraag (en uiteindelijk) uiteengezette relaas.

Zo legde zij tegenstrijdige verklaringen af over hetgeen haar tante haar zou hebben gezegd over haar reis naar Europa. Blijkens het gestelde in de vragenlijst zou haar tante haar hebben gezegd dat zij *"naar Europa moest komen om geld voor haar te verdienen in de prostitutie"* (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Bij het CGVS verklaarde verzoekster initieel dat haar tante zei dat zij in Europa kapster kon zijn (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.26). Na confrontatie met haar verklaringen bij de politie beweerde zij dat haar tante haar ook zou hebben gezegd dat zij naar Europa kwam om de dochter van J. te helpen (*ibid.*, p.31).

Ook over het dreigement door haar tante naar aanleiding van haar weigering om naar Europa te komen legde verzoekster tegenstrijdige verklaringen af. In de vragenlijst stelde zij: *"Ik zei dat ik voor mijn broertje zou zorgen. Zij nam mijn broertje echter mee naar Kameroen en zij bedreigde mij. Zij zei dat ik naar Europa moest komen om geld voor haar te verdienen of anders zou zij mijn broertje niet terughalen van Kameroen"* (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Bij het CGVS beweerde verzoekster echter dat haar tante er slechts mee zou hebben gedreigd om haar broertje naar Kameroen te sturen. Verder gaf zij uitdrukkelijk aan dat haar broer bij haar weten nooit werd weggestuurd uit Nigeria en stelde zij dat deze nooit naar Kameroen werd gestuurd (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.27).

Ook de ernst van haar vrees ten aanzien van haar tante omschreef verzoekster op een verschillende wijze bij de DVZ en bij het CGVS. Bij de DVZ stelde zij slechts te vrezen dat haar tante haar misschien zou terugsturen naar België (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.4. en 3.5.). Bij het CGVS gaf zij aan te vrezen dat haar tante haar zou doden (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.33).

Dat verzoekster dermate tegenstrijdige en leugenachtige verklaringen aflegde en bijgevolg weigert duidelijkheid te verschaffen over haar werkelijke persoonlijke en familiale situatie, levensloop en problemen, maakt dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Nigeria niet opnieuw in een situatie terecht zal komen waarin zij naar Europa wordt gestuurd en alhier in de prostitutie terecht komt.

De informatie die verzoekster citeert in het verzoekschrift is niet van die aard dat zij aan deze conclusie afbreuk kan doen. Deze informatie is namelijk van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon. Zulke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster dient dit *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier gelet op het voorgaande manifest in gebreke.

De neergelegde documenten zijn evenmin van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande (administratief dossier, map 'documenten').

De leeftijdsverklaring, het geboortecertificaat en het medische attest bevatten geen gegevens die aan het voorgaande afbreuk kunnen doen.

Aan het politieke document kan geen bewijswaarde worden gehecht. Vooreerst is het onaannemelijk dat het departement van financiële en administratieve zaken zich zou bezighouden met een klacht over kindermisbruik. Verder is het bevreemdend dat de klacht, hoewel daartoe ruimte voorzien is niet gedateerd is. Tevens is het stuk niet ondertekend. Voorts blijkt uit de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') dat corruptie in Nigeria wijdverbreid is en dat documenten zoals het neergelegde stuk aldaar eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen.

De overige documenten in het administratief dossier (waaronder het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 2) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Inzake stuk 2 (kennisgeving van zittingsdatum waarop verzoekster zich burgerlijke partij kan stellen) blijkt dat verzoekster, ter terechtzitting ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, verklaarde dat zij niet naar de zitting is geweest op 19 januari 2017 en dat zij ook niet liet vertegenwoordigen door een advocaat. De vaststelling dat verzoekster niet meer handelt in een dossier waarin zij zich middels een vonnis als slachtoffer van mensenhandel had kunnen laten erkennen en schadevergoeding had kunnen vragen, toont verder aan dat zij geen vrees koestert.

Ook de verwijzing naar twee arresten van de RvV is in deze niet dienstig. De precedentwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de RvV heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. Verzoekster toont gelet op het voorgaande bovendien hoegenaamd niet aan dat zij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden als de twee Liberiaanse zussen waarop de door haar aangehaalde arresten betrekking hebben.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.6. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Er kan verder opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt ('COI Focus Nigeria: Veiligheidssituatie in verband met Boko Haram' dd. 12 april 2016), duidelijk blijkt dat het conflict met Boko Haram geografisch beperkt is en zich hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Niettegenstaande Boko Haram nog steeds een reële bedreiging blijft vormen, blijkt ook dat de organisatie terrein heeft verloren in Nigeria. Hoewel Boko Haram de overige regio's van Nigeria blijft bedreigen, werd de rest van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noordoosten van het land, en meer bepaald in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Edo te worden beoordeeld. De Commissarisgeneraal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in de staat Edo actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekster laat deze motieven ongemoeid. Bijgevolg blijven zij onverminderd gelden.

Gelet op het voormelde toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS